

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК ЗАСІБ ПРИМУСУ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Дану статтю присвячено проблемам розвитку виконавчого провадження як фактору формування національної самосвідомості за напрямком необхідності та обов'язковості виконання рішень суддів та інших органів. Автор аналізує сучасний стан розвитку виконавчого провадження в Україні, реформування органів, що здійснюють процес виконання, органів та посадових осіб – державних виконавців на яких покладено обов'язок здійснення виконавчого провадження та ін. Також у даній статті представлено осмислення ролі органів державної виконавчої служби у сучасному державотворенні.

Ключові слова: виконавче провадження; державний виконавець; органи державної виконавчої служби.

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Держава гарантує кожному захист прав та законних інтересів. Одним із засобів дотримання гарантій є організація належного, повного та своєчасного виконання судових рішень та рішень інших органів. Втілення у життя того, що визначено рішенням є завданням та обов'язком органів державної виконавчої служби. Процес виконання рішень є значущим та суттєвим. Необхідність реформування системи органів державної виконавчої служби, законодавче удосконалення процесу примусового виконання є очевидним. Актуальність обраної теми полягає в тому, що сьогодення система органів державної виконавчої служби та законодавчо врегульований процес виконання не в змозі забезпечити належне виконання рішень судів та інших органів, а тим самим відновити порушені права громадян та юридичних осіб, зникає довіра до держави та державних органів, що тим самим створює негативний імідж. Враховуючи це, реформи є єдиним шляхом поліпшення ситуації, що склалася, а без них подальша діяльність органів державної виконавчої служби є не просто неефективною, а взагалі не потрібною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано вирішення даної проблем. Починаючи з 50-х років ХХ століття виконавче провадження досліджувалось на рівні коментарів та практичних посібників М. Гурвичем, Н. Чечиною, Д. Чечотом. У подальшому проблеми виконавчого провадження у монографіях аналізували М. Авдюков, Р. Валеева, Ю. Гринько, В. Пастухов, П. Заворотько, А. Сергун, М. Штефан, М. Юков. Нажаль, незначна кількість вчених займалась дослідженням розвитку та становлення виконавчого провадження, але праці В. Авер'янова, О. Андрійко, А. Васильєва, І. Голосніченка, Є. Додіна, Р. Калюжного, С. Ківалова, Н. Нижник, О. Петришина, А. Селіванова, В. Стефанюка,

Ю. Шемшученка мали певний вплив, незважаючи на те, що майже всі є теоретиками. Окремі проблеми удосконалення системи примусового виконання рішень досліджені у публікаціях А. Авторгова, М. Бачука, О. Кузя, М. Шупені та провідних фахівців Міністерства юстиції України. Метою цих публікацій є визначення пріоритетних напрямків реформування системи органів державної виконавчої служби спираючись на досвід інших країн в умовах нестабільної економічної та політичної ситуації в Україні.

Формування мети (постановка завдання). Визначення основних засад здійснення виконавчого провадження, порядок формування процесуальних документів виконавчого провадження, узагальнення практики здійснення органами державної виконавчої служби процесу виконання та виявлення недоліків у здійсненні виконавчого провадження й формуванні системи виконання в цілому.

Виклад основного матеріалу дослідження. Забезпечення своєчасного, повного і неупередженого примусового виконання рішень є основною функцією органів державної виконавчої служби. Стратегічною ціллю процесу є запровадження на практиці механізму примусового виконання рішень державними виконавцями органів державної виконавчої служби передбаченого Законом України «Про виконавче провадження» та Інструкцією з організації примусового виконання рішень, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 за № 512/5. Операційними цілями визначено вжиття державними виконавцями заходів примусового характеру у спосіб та порядку визначеному законом, використання наданих прав та недопущення порушення прав фізичних та юридичних осіб, реалізація державними виконавцями механізму примусового виконання. Виконавче провадження, як завершальна стадія судового процесу, має забезпечити стягувачу (фізичній або юридичній особі) фактичне відновлення його порушених прав, реаліза-

цію, виконання рішення суду, у деяких випадках виконання підлягають рішення й інших органів. Процес виконання здійснюється державними виконавцями та розпочинається прийняттям рішення про відкриття виконавчого провадження, але цьому передують реєстрація документів та їх розгляд керівником.

Виконавчі документи та документи, що їх доповнюють, підлягають реєстрації у Журналі реєстрації вхідних документів про відкриття виконавчого провадження під одним реєстраційним номером.

Зареєстровані в установленому порядку документи розглядаються керівником органу державної виконавчої служби не пізніше наступного робочого дня з дня надходження кореспонденції, а документи за рішеннями, що підлягають негайному виконанню у день їх надходження.

Після накладення резолюції керівником органу державної виконавчої служби документи повертаються діловоду для внесення необхідної інформації до реєстраційних та (або) облікових журналів, у необхідних випадках – для оформлення документів в обкладинку, та не пізніше наступного робочого дня з дня накладення резолюції передаються державному виконавцю до виконання.

Державний виконавець зобов'язаний прийняти до виконання виконавчий документ і відкрити виконавче провадження, якщо не закінчився строк пред'явлення такого документа до виконання, він відповідає вимогам, передбаченим Законом, і пред'явлений на виконання до відповідного органу державної виконавчої служби.

Державний виконавець протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження, копії якої надсилаються не пізніше наступного робочого дня стягувачу та боржникові.

Сторонами у виконавчому провадженні є стягувач і боржник. Стягувачем є фізична або юридична особа, на користь чи в інтересах якої видано виконавчий документ. Боржником є фізична або юридична особа, визначена виконавчим документом.

Якщо заява про відкриття виконавчого провадження подається представником стягувача, до неї долучається документ, що підтверджує повноваження представника

Повноваження представника повинні бути підтверджені довіреністю, виданою і оформленою відповідно до вимог закону. Повноваження адвоката, як представника, можуть також посвідчуватися ордером, дорученням органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги, або договором про надання правової допомоги. До ордера обов'язково додається витяг з договору, у якому зазначаються повноваження адвоката, як представника або обмеження його прав на вчинення окремих дій, як представника сторони виконавчого провадження.

Пред'явлений стягувачем до виконання виконавчий документ повинен містити наступні реквізити: назва і дата видачі документа, найменування органу, прізвище та ініціали посадової особи, що його видала; дата прийняття і номер рішення, згідно з яким видано документ; повне найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, власне ім'я та по батькові) (для

фізичних осіб) стягувача і боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання чи перебування (для фізичних осіб), ідентифікаційний код суб'єкта господарської діяльності стягувача та боржника (для юридичних осіб), індивідуальний ідентифікаційний номер стягувача та боржника (для фізичних осіб – платників податків) або номер і серія паспорта стягувача та боржника для фізичних осіб – громадян України, які через свої релігійні або інші переконання відмовилися від прийняття ідентифікаційного номера, офіційно повідомили про це відповідні органи державної влади та мають відмітку в паспорті громадянина України, а також інші дані, якщо вони відомі суду чи іншому органу, що видав виконавчий документ, які ідентифікують стягувача та боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню, зокрема, дата народження боржника та його місце роботи (для фізичних осіб), місцезнаходження майна боржника, рахунки стягувача та боржника; резолютивна частина рішення; дата набрання законної (юридичної) сили рішенням та строк пред'явлення виконавчого документа до виконання.

У разі, якщо рішення, на підставі якого видано виконавчий документ не набрало законної сили (крім документів, що підлягають негайному виконанню); якщо виконавчий документ не відповідає вимогам Закону України «Про виконавче провадження» та якщо не закінчилася відстрочка виконання рішення, надана судом, яким постановлено рішення, державний виконавець відмовляє у відкритті виконавчого провадження, шляхом винесення постанови про відмову у відкритті виконавчого провадження.

Стягувач має право пред'явити виконавчий документ на виконання до органу державної виконавчої служби за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна (якщо боржником є юридична особа – за місцезнаходженням його постійно діючого органу). При цьому, право вибору місця виконання між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії з виконання рішення на території, на яку поширюються їх функції, належить стягувачу.

Загальний строк пред'явлення виконавчого документа до виконання – 1 рік, якщо інше не передбачено законом, окрім посвідчень комісій про трудових спорах, постанов судів у справах про адміністративні правопорушення та постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, які пред'являються до виконання протягом трьох місяців.

Проте, якщо стягувачем пропущено строк пред'явлення виконавчого документа до виконання або пред'явлено до органу державної виконавчої служби не за місцем або не за підвідомчістю виконання рішення, державний виконавець також відмовляє у відкритті виконавчого провадження. Відмову у відкритті виконавчого провадження можна одержати й внаслідок того, що до виконавчого документа не долучено заяву про відкриття виконавчого провадження.

Крім того, постанова про відмову у відкритті виконавчого провадження виносить державним виконавцем при офіційному оприлюдненні повідомлення про визнання боржника банкрутом і відкритті

ліквідаційної процедури, а також, якщо виконавчий документ повернуто стягувачу за його заявою (крім виконавчих документів про стягнення аліментів та інших періодичних платежів, які можуть бути пред'явлені на виконання протягом всього періоду на який присуджено дані платежі).

Діючим Законом України «Про виконавче провадження» визначено вичерпний перелік виконавчих документів, що підлягають виконанню:

- виконавчі листи, що видаються судами, і накази господарських судів, у тому числі на підставі рішень третейського суду та рішень Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті і Морської арбітражної комісії при Торгово-промисловій палаті;

- ухвали, постанови судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, кримінальних провадженнях та справах про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

- судові накази;

- виконавчі написи нотаріусів;

- посвідчення комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій;

- постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

- постанови державного виконавця про стягнення виконавчого збору, витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій і накладенням штрафу;

- рішення інших органів державної влади, якщо їх виконання за законом покладено на державну виконавчу службу;

- рішення Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»;

- рішення (постанови) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на державну виконавчу службу;

- рішення Національного банку України про застосування до банку, філії іноземного банку заходу впливу у вигляді накладення штрафу [3].

Для життя заходів примусового характеру спрямованих на належне виконання вимог виконавчих документів державного виконавця наділено правами та обов'язками, які він повинен використовувати у чіткій відповідності згідно вимогам Закону. Так, безпосередньо ст. 11 Закону України «Про виконавче провадження» визначено, що державний виконавець:

- здійснює заходи, необхідні для своєчасного і у повному обсязі виконання рішення, зазначеного в документі на примусове виконання рішення (далі – виконавчий документ), у спосіб та у порядку, встановленому виконавчим документом і Законом;

- надає сторонам виконавчого провадження та їх представникам можливість ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження;

- розглядає заяви сторін та інших учасників виконавчого провадження і їхні клопотання;

- заявляє в установленому порядку про самовідвід за наявності обставин, передбачених Законом;

- роз'яснює сторонам їхні права і обов'язки тощо [3].

При прийнятті рішення про відкриття виконавчого провадження державним виконавцем боржнику надається строк для самостійного виконання рішення до 7 днів, за деякими категоріями справ (примусове виселення) до 15. Якщо у встановлений державним виконавцем строк вимоги постанови про відкриття виконавчого провадження та рішення суду або інших органів не виконано державний виконавець розпочинає примусове виконання.

Заходами примусового виконання рішень є:

- звернення стягнення на кошти та інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб;

- звернення стягнення на заробітну плату (заробіток), доходи, пенсію, стипендію боржника;

- вилучення у боржника і передача стягувачу певних предметів, зазначених у рішенні;

- інші заходи, передбачені рішенням.

Звернення стягнення на майно боржника полягає у його арешті, вилученні та примусовій реалізації. Стягнення за виконавчими документами звертається у першу чергу на кошти боржника у гривнях та іноземній валюті, інші цінності, у тому числі кошти на рахунках і вкладах боржника у банках та інших фінансових установах, на рахунки у цінних паперах у депозитарних установах. Готівкові кошти вилучаються. На кошти та інші цінності боржника, що перебувають на рахунках, вкладах та на зберіганні у банках чи інших фінансових установах, накладається арешт не пізніше наступного робочого дня з моменту їх виявлення. Арешт поширюється також на кошти на рахунках, які будуть відкриті після винесення постанови про накладення арешту. У разі відсутності у боржника коштів та інших цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення невідкладно звертається також на інше майно, яке належить боржнику, за винятком майна, на яке згідно із законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на кошти боржника. Боржник має право запропонувати ті види майна чи предмети, на які необхідно у першу чергу звернути стягнення. Черговість стягнення на кошти та інше майно боржника остаточно визначається державним виконавцем. Стягнення на майно боржника звертається у розмірі і обсязі, необхідних для виконання за виконавчим документом, з урахуванням стягнення виконавчого збору, витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, штрафів, накладених на боржника під час виконавчого провадження. У разі якщо боржник володіє майном спільно з іншими особами, стягнення звертається на його частку, що визначається судом за поданням державного виконавця. У разі якщо сума, що підлягає стягненню за виконавчим провадженням, не перевищує десяти розмірів мінімальної заробітної плати, звернення стягнення на єдине житло боржника та земельну ділянку, на якій розташоване це житло, не здійснюється. У такому разі державний виконавець зобов'язаний вжити всіх заходів для виконання рішення за рахунок іншого майна боржника. Державний виконавець проводить перевірку майнового стану боржника не пізніше наступного

робочого дня після закінчення строку для самостійного виконання. У подальшому така перевірка проводиться державним виконавцем кожні два тижні, щодо виявлення рахунків боржника, кожні три місяці, щодо виявлення нерухомого та рухомого майна боржника та його майнових прав, отримання інформації про доходи боржника [3].

Закріплюючи законодавчо процедуру звернення, стягнення на майно не враховано, що у боржника взагалі може не бути майна, на яке можна звернути стягнення у тому числі коштів, а це в подальшому призводить до повернення виконавчого документа без виконання стягувачу, який протягом року повторно може пред'явити цей виконавчий документ до виконання, і представляє – двічі, тричі, але ані кошти, ані майно у боржника не з'являється. Так може тривати роками. Результатом є фактично не виконане рішення, порушені права сторони ніби то відновлені рішенням на папері, але в дійсності ні. Роками не виконуються рішення судів про стягнення аліментів на утримання неповнолітніх дітей, замість боржників кошти на утримання дітей сплачує держава, але при цьому кримінальні провадження за ухилення від сплати аліментів не відкриваються. Основною причиною цього, як роз'яснюють слідчі органи є відсутність складу злочину, а саме умислу. Тобто боржники хочуть сплачувати аліменти, але не можуть, бо у них немає роботи, немає майна. Постає питання: чому не залучати боржників у яких немає роботи до громадських робіт, влаштувати на роботу примусово, а зароблені ними кошти скеровувати на погашення боргів за виконавчими документами. Відсутня на сьогоднішній день особиста відповідальність боржника за невиконання рішення. Знаючи про те, що його рухоме та нерухоме майно оформлене на третіх осіб, кошти та офіційне місце роботи відсутнє, боржник почуввається вільно. Державний виконавець, як би він не намагався, належним чином виконати рішення не зможе, як і не зможе вирішити питання про притягнення боржника до відповідальності, адже він бідний й знову відсутній склад злочину. Тобто добре сховавши кошти та майно, офіційно не працюючи, можна й надалі завдавати шкоду, не повертати борги, оформлювати кредити у банківських установах заздалегідь знаючи, що повертатись вони не будуть. Дану проблему можливо вирішити лише за умови надання повноважень державному виконавцю змінити «міру покарання», а саме штрафи та невеликі борги – громадськими роботами або заборорою на деякий час керувати транспортними засобами. Стосовно великих боргів, то за поданням державного виконавця судом повинно вирішуватись питання про позбавлення волі з обов'язковим працевлаштуванням. Суттєвою є вирішення проблеми транспортування та зберігання майна описаного та арештованого державним виконавцем, адже за браком коштів на перевезення значна кількість майна залишається на зберігання боржників, а потім кудись зникає, при цьому, незважаючи на численні подання державних виконавців, рідко хто з боржників несе відповідальність. Не сприяє своєчасному та повному виконанню й велике навантаження на державного виконавця. У деяких органах державної виконавчої служби в одного державного виконавця на виконанні

може перебувати понад 2000 виконавчих документів, причому щоденно їх кількість збільшується, також збільшується надходження, зменшується кількість та якість виконаних рішень. Для нормальної роботи державного виконавця середня кількість виконавчих документів не повинна перевищувати 200. Враховуючи вимоги закону щодо здійснення процедури реєстрації виконавчого провадження в Єдиному державному реєстрі виконавчих проваджень, формування процесуальних документів виконавчого провадження за допомогою реєстру, направлення запитів у встановлені строки та отримання інформації, а також внесення даних до Реєстру речових прав на нерухоме майно щодо обтяження майна боржників та отримання інформаційних довідок відповідно, здійснення представництва у судах, підготовна аналітичної та статистичної інформації, здійснення прийому громадян, розгляд звернень громадян та юридичних осіб, здійснення перевірок майнового стану боржника за місцем проживання чи реєстрації, організація розшуку боржника або його майна тощо, слід уважно сконцентруватись на необхідності збільшення кількості технічних працівників в органах державної виконавчої служби.

Натомість Міністерством юстиції України запроваджено реформи, Верховна Рада прийняла у першому читанні розроблені Міністерством юстиції за участі експертів та громадськості законопроекти «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (№ 2506а) та «Про виконавче провадження» (№ 2507а). Дані документи забезпечують кардинальну реформу системи виконання судових та інших рішень і запроваджують інститут приватних виконавців.

Приватні виконавці за законопроектом наділяються рівними правами та інструментами для примусового виконання рішень, нарівні з державними, та зможуть приймати до виконання виконавчі документи по всім категоріям проваджень, за виключенням соціально чутливих категорій (виселення та вселення, відібрання дитини) та рішень, що стосуються державних органів та підприємств [4].

У свою чергу проект Закону України «Про виконавче провадження» встановлює максимально короткі та чітко визначені строки вчинення виконавчих дій та прийняття процесуальних рішень, забезпечує повну фіксацію всіх виконавчих дій та процесуальних рішень та спрощує порядок отримання сторонами інформації про виконавче провадження за допомогою електронних сервісів.

Окрім того, він створює умови для ефективного звернення стягнення на майно боржників, зокрема проектом передбачено створення Єдиного реєстру боржників для оперативного інформування бізнесу щодо платоспроможності контрагентів, запровадження електронної взаємодії з органами, які здійснюють реєстрацію прав, та направлення постанов про арешт коштів та платіжних вимог до банківських установ у електронній формі, розширення можливості виконавця щодо звернення стягнення майно та кошти боржників, зокрема на майнові права (корпоративні права, майнові права інтелектуальної власності тощо). Даний документ створює механізм реалізації земельних ділянок в процедурі виконавчого провадження шля-

хом їх продажу на електронних торгах, усуває корупційні ризики при здійсненні процедури виконавчого провадження та впроваджує інститут судового контролю за виконанням рішень [4].

Висновок. Певні кроки у реформуванні органів державної виконавчої служби вже зроблено, введено у дію державне підприємство СЕТАМ, яким здійснюється реалізація арештованого майна боржників, державним виконавцям надано доступ до реєстру речо-

вих прав на нерухоме майно, у деяких регіонах запроваджено пілотні проекти з новим програмним забезпеченням процесу примусового виконання. залишається сподіватись, що започатковані зміни й введення інституту приватних виконавців дійсно розвантажать державних виконавців та анонсовані нововведення запрацюють ефективно, а відтак зросте довіра громадян та юридичних осіб.

ЛІТЕРАТУРА

1. Білоусов Ю. В. Виконавче провадження: навчальний посібник / Ю. В. Білоусов. – К. : Прецедент, 2005. – 192 с.
2. Журавська В. Порядок звернення стягнення на майно боржника – юридичної особи / В. Журавська // Юридичний радник. – 2005. – № 5. – С. 47–49.
3. Закон України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 № 606 Закон України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 № 606-14 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/606-14.14>.
4. Парламент підтримав пакет законопроектів, який передбачає реформу виконавчої служби і введення інституту приватних виконавців / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://minjust.gov.ua/ua/news/47717>.
5. Чеголя С. О. Примусові заходи органів державної виконавчої служби в межах виконавчого провадження / С. О. Чеголя // Південноукраїнський правничий часопис. – 2010. – № 3. – С. 81–83.
6. Чумак О. Місце інституту виконавчого провадження в системі права і законодавства / О. Чумак // Публічне право. – 2012. – № 2. – С. 55–62.
7. Щербак С. Адміністративно – правове регулювання виконавчого провадження в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uabs.edu.ua/images/stories/docs/SVR/Shcherbak_SV.pdf.

Ю. С. Городецкая,

Черноморский государственный университет им. Петра Могилы, г. Николаев, Украина

ИСПОЛНИТЕЛЬНОЕ ПРОИЗВОДСТВО КАК СРЕДСТВО ПРИНУЖДЕНИЯ: ПРОБЛЕМЫ И СПОСОБЫ УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ

Данная статья посвящена проблемам развития исполнительного производства как фактора формирования национального самосознания в направлении необходимости и обязательности исполнения решений судов и других органов.

Актуальность выбранной темы заключается в том, что сегодняшняя система органов государственной исполнительной службы и законодательно урегулированный процесс исполнения не в состоянии обеспечить надлежащее исполнение решений судов и других органов, чтобы восстановить нарушенные права граждан и юридических лиц, исчезает доверие к государству и государственных органов, что тем самым создает негативный имидж. Учитывая это, реформы являются единственным путем улучшения ситуации, а без них дальнейшая деятельность органов государственной исполнительной службы является не эффективной.

Целью исследования является определение основных принципов осуществления исполнительного производства, порядок формирования процессуальных документов исполнительного производства, обобщение практики осуществления органами государственной исполнительной службы процесса выполнения и выявления недостатков в осуществлении исполнительного производства и формировании системы исполнения.

Автор анализирует современное состояние развития исполнительного производства в Украине, реформирование органов, которые осуществляют процесс исполнения. Рассматривает понятие сторон исполнительного производства, органов и должностных лиц – государственных исполнителей, на которых возложена обязанность осуществления исполнительного производства и др.

Также в данной статье представлено осмысление роли органов государственной исполнительной службы в современном государственном строительстве.

Определенные шаги в реформировании органов государственной исполнительной службы уже сделано, введено в действие государственное предприятие СЕТАМ, которым осуществляется реализация арештованного имущества должников, государственным исполнителям предоставлен доступ к реестру прав на недвижимое имущество, в некоторых регионах введены пилотные проекты с новым программным обеспечением процесса принудительного исполнения.

Ключевые слова: исполнительное производство; государственный исполнитель; органы государственной исполнительной службы.

Y. Gorodetska,

Petro Mohyla Black Sea State University, Mykolayiv, Ukraine

ENFORCEMENT PROCEEDINGS AS A MEANS OF COERCION: PROBLEMS AND WAYS TO IMPROVE

This article deals with problems of enforcement proceedings as a factor in the formation of national consciousness in the direction of the need and obligation of execution of decisions of courts and other branches of power.

The relevance of the chosen theme is that the current system of state executive service agencies and law regulated the execution process is not able to ensure the proper execution of decisions of courts and other bodies in order to restore the violated rights of

citizens and legal persons, disappearing confidence in the state and public bodies that the thus creating a negative image. With this in mind, the reforms are the only way to improve the situation, and without them, the further the activities of the state executive service is not efficient.

The aim of the study is to define the basic principles of the enforcement proceedings, the order of formation of procedural documents of enforcement proceedings, generalization of the practice of the organs of state executive service performance and identify deficiencies in the implementation process of the executive production and the formation of the system of execution.

The author analyzes the current state of development of the enforcement proceedings in Ukraine, reforming the bodies that carry out the execution process. It examines the concept of the executive production bodies and officials - state performers, who are entrusted with the duty of the enforcement proceedings and others.

Also in this article the interpretation of the role of the state executive service in the modern state building.

Certain steps in the reform of the state executive service has already been done, put into effect a state enterprise Away, which carried out the implementation of the arrested property of debtors, public performers have access to the registry of real estate rights in some regions introduced pilot projects with new software enforcement process.

Key words: enforcement; State Executive; state executive service authorities.

Рецензенти: Скиба Т. Ю., канд. наук з держ. упр.;
Донченко Т. О., канд. наук з держ. упр.

© Городецька Ю. С., 2016

Дата надходження статті до редколегії 05.04.2016